

Η αιχμαλωσία της Βρισηίδας. Χωρική αφήγηση του μύθου

Αθανασία Μακρή - 31/01/2020

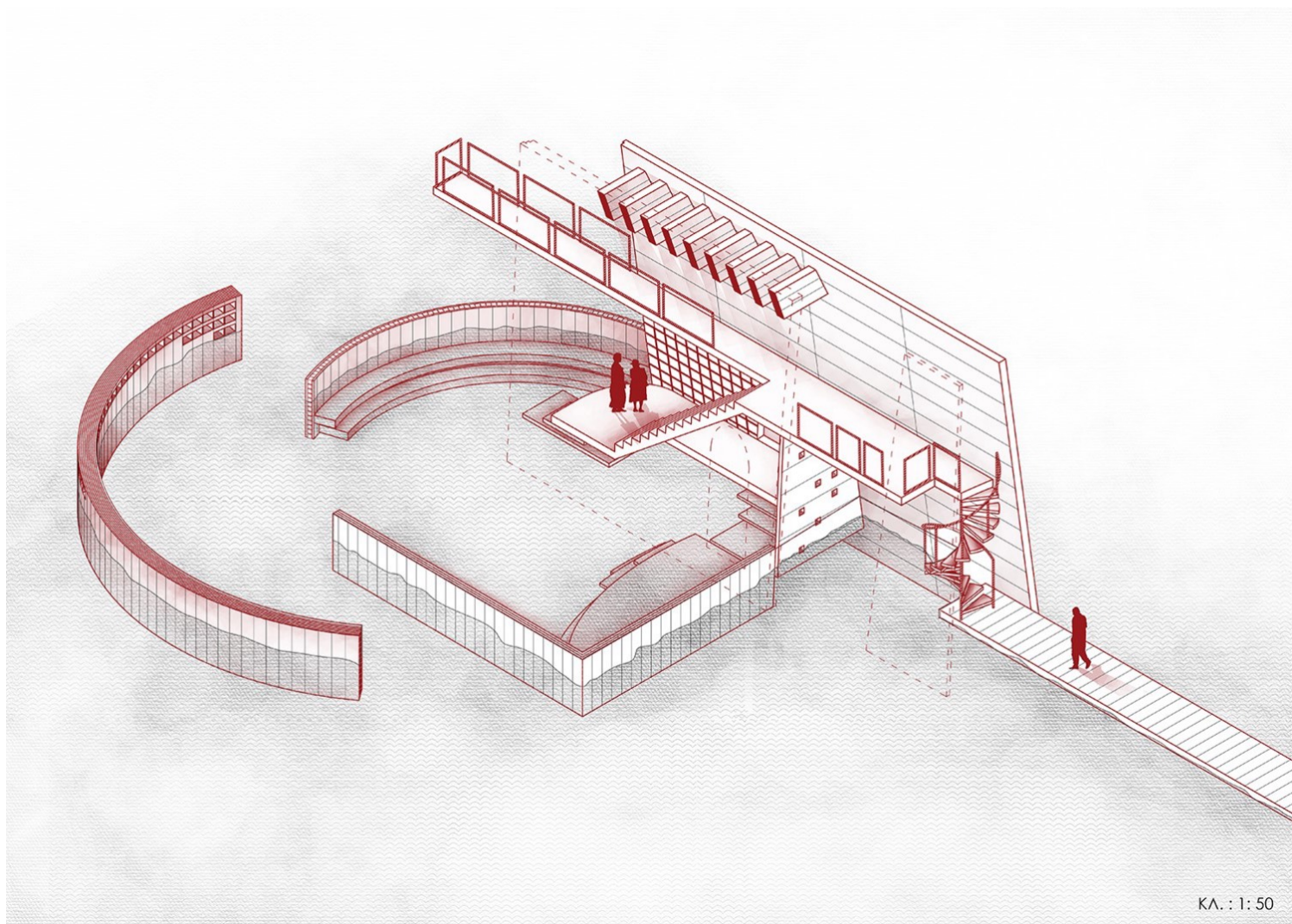
Διπλωματική Εργασία

Φοιτήτρια: **Αθανασία Μακρή**

Επιβλέπων καθηγητής: Δημήτριος Γουρδούκης

Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Ημερομηνία παρουσίασης: Σεπτέμβριος 2019

Η παρούσα διπλωματική πραγματεύεται το δίπολο αφήγησης-εμπειρίας στον σχεδιασμό. Μελετάται το νοτιότερο άκρο της Λέσβου, το ακρωτήριο του Αγίου Φωκά, ως ο τόπος του δυνητικού. Αποτελεί ζώνη ορίου που διαμορφώνεται από -και με- τις δυνάμεις της φύσης, προκαλώντας βίαη συνθήκη στον χώρο που αλλάζει κάθε στιγμή.

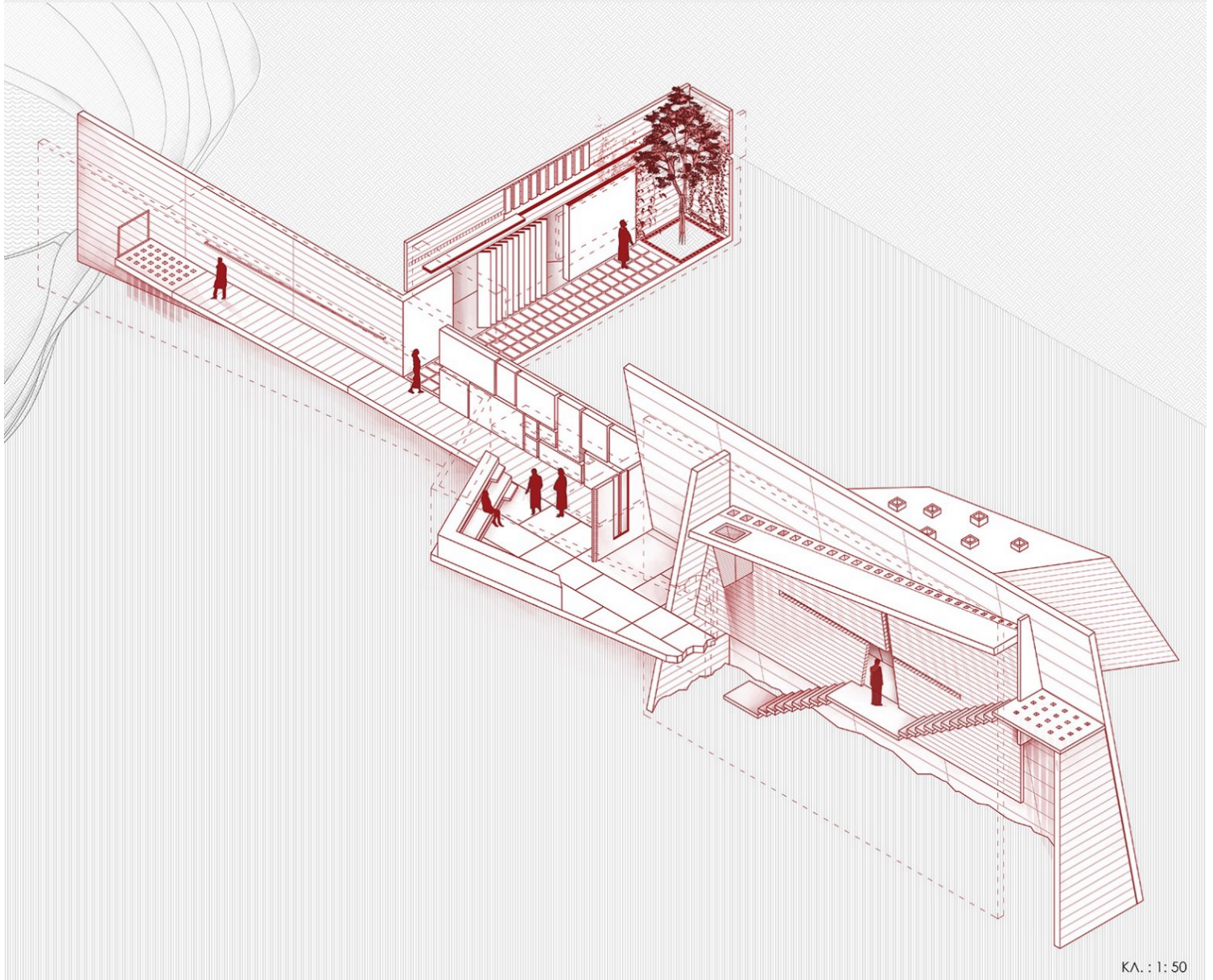
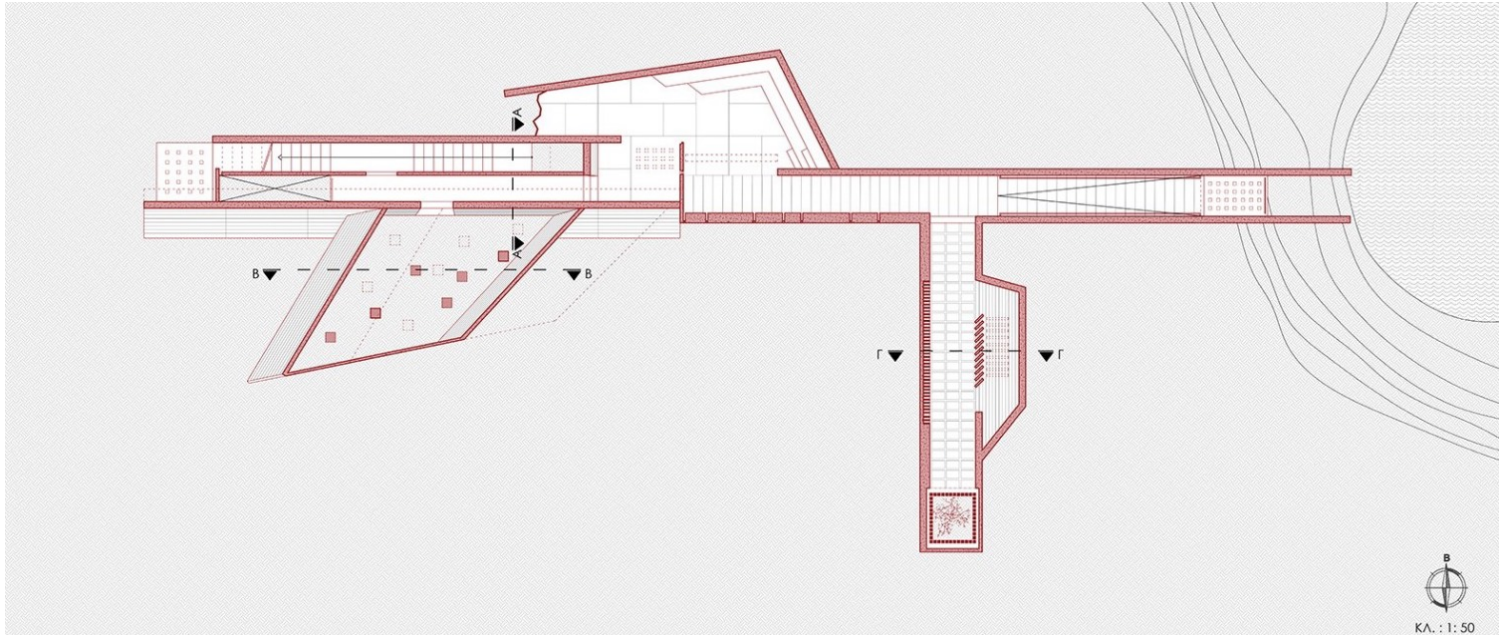
Για να διαχειριστεί αυτή τη συνθήκη, η αρχιτεκτονική επικαλείται τον μύθο. Ο μύθος της Βρισηίδας και του Αχιλλέα -όπως μας τον περιγράφει ο Όμηρος στην Ιλιάδα- εκτυλίσσεται στον Άγιο Φωκά και επικυρώνεται από την τοπική αρχιτεκτονική τού παρελθόντος. Ο μύθος γίνεται η αφήγηση που θα μεταφέρει το πνεύμα του τόπου. Η αρχιτεκτονική δε θα αναπαραστήσει σκηνές από την Ιλιάδα, αλλά θα επικαλεστεί τη μνήμη και την ταυτότητα του τόπου μέσα από τη μεθερμηνεία του μύθου. Στην ουσία ο μύθος εκφράζει σχιζοειδείς μεταβάσεις και ακραίες καταστάσεις, στις οποίες υποβάλλεται το υποκείμενο. Επομένως, προτείνεται η έκθεση σ' αυτές τις δυνάμεις. Η αρχιτεκτονική θα προκαλέσει επιβολή και υποχώρηση της βίας του πεδίου, εκθέτοντας το σώμα σ' αυτές τις καταστάσεις. Δε θα λειτουργήσει ως αρχιτεκτονική του καταφυγίου, αλλά ως δομή ενάντια στο σώμα. Θα αποκαλύψει τη βιαιότητα του τόπου μέσα από την αφήγηση.

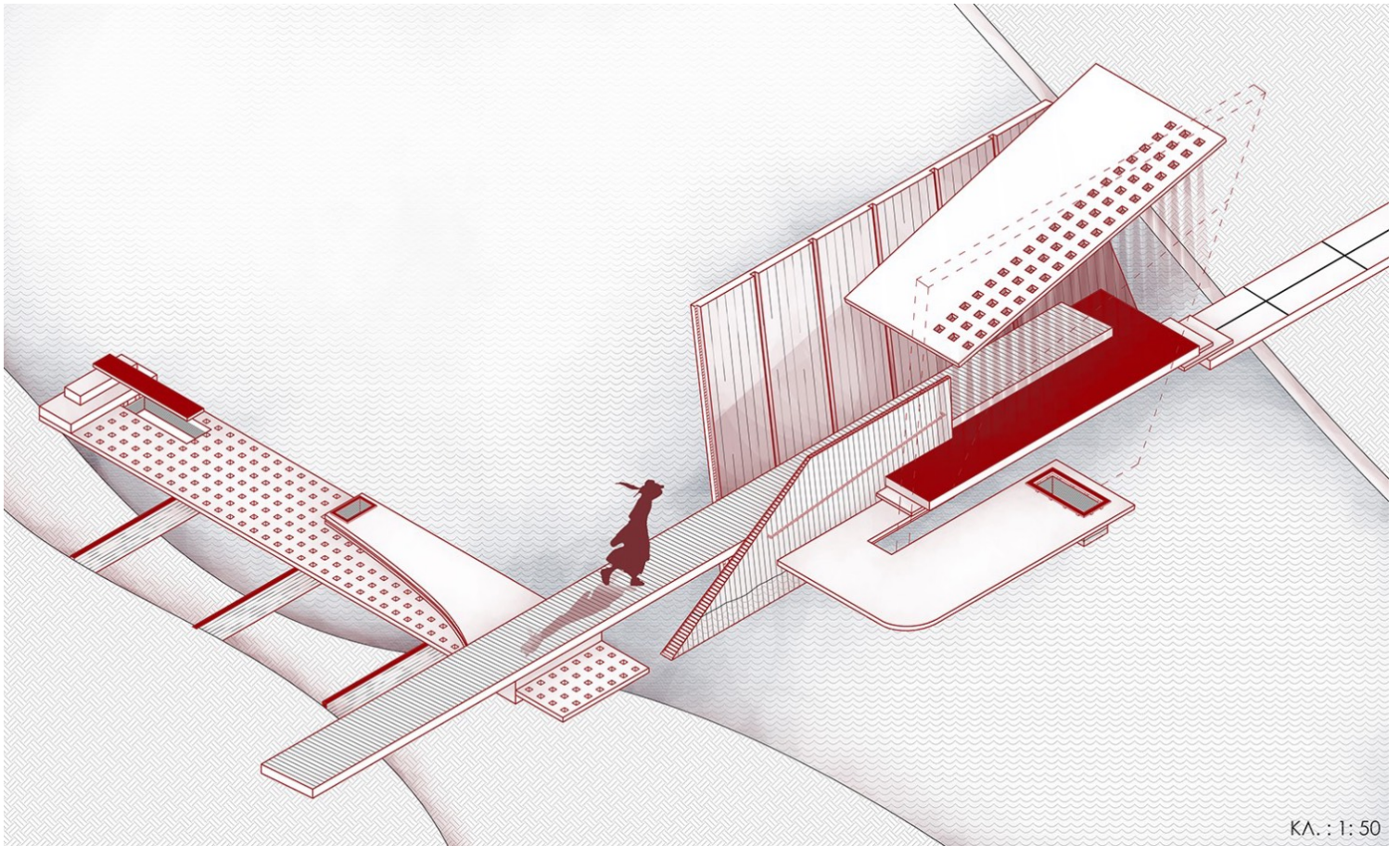
Βασική χειρονομία του σχεδιασμού είναι τρεις κόμβοι-στάσεις, που δημιουργούν εξάρσεις και κοιλότητες στο πεδίο. Κάθε κόμβος αποτελεί την τομή και τη σύζευξη εννοιών αντιθετικών μεταξύ τους (αιχμαλωσία-υπόσχεση, έρωτας-οργή, αρπαγή-επιστροφή). Η κύρια αρχιτεκτονική προκύπτει από δύο τοίχους, που σαν λεπίδες σχίζουν το έδαφος. Αυτές συμβολίζουν τη σχέση Αχιλλέα-Βρισηίδας κάθε χρονική στιγμή, γι' αυτό άλλοτε συγκλίνουν και άλλοτε αποκλίνουν. Εκφράζει μια σχιζοειδή μετάβαση από το φως στο σκοτάδι, από το μέσα στο έξω, από το επιθυμητό στο ανεπιθύμητο.

Η πρώτη δομή εκφράζει το δίπολο αιχμαλωσία-υπόσχεση. Αποτελεί έναν χώρο έκθεσης, απουσία εκθέματος. Αυτό που εκτίθεται είναι το ίδιο το σώμα, στις διάφορες καταστάσεις που ο μύθος αφηγείται και η αρχιτεκτονική πλάθει. Η δεύτερη δομή εκφράζει τον έρωτα και την αρπαγή. Πρόκειται για πισίνες στη θάλασσα που προστατεύουν το σώμα από τη βία του εδάφους αλλά όχι του νερού. Εδώ το υποκείμενο εκτίθεται και προστατεύεται, απομονώνεται και κοινωνικοποιείται στο όριο στεριάς, θάλασσας και ανέμου.

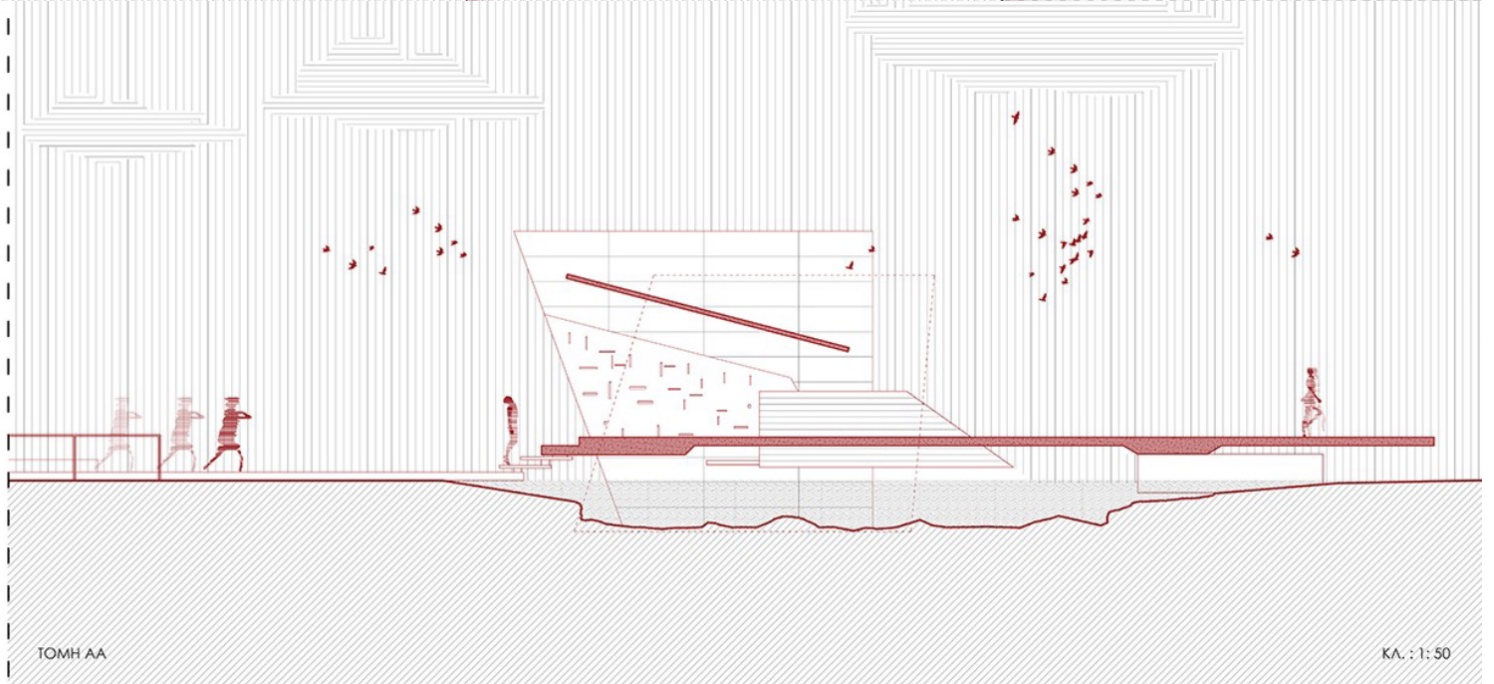
Η τρίτη δομή αφορά το δίπολο αρπαγής-επιστροφής. Αποτελεί γέφυρα στο τμήμα της στεριάς που διακόπτεται από θάλασσα. Είναι πέρασμα αλλά ταυτόχρονα και χώρος στάσης.

Επιτρέπει στο υποκείμενο να δράσει στον ενδιάμεσο χώρο και να προσεγγίσει το πέρας.

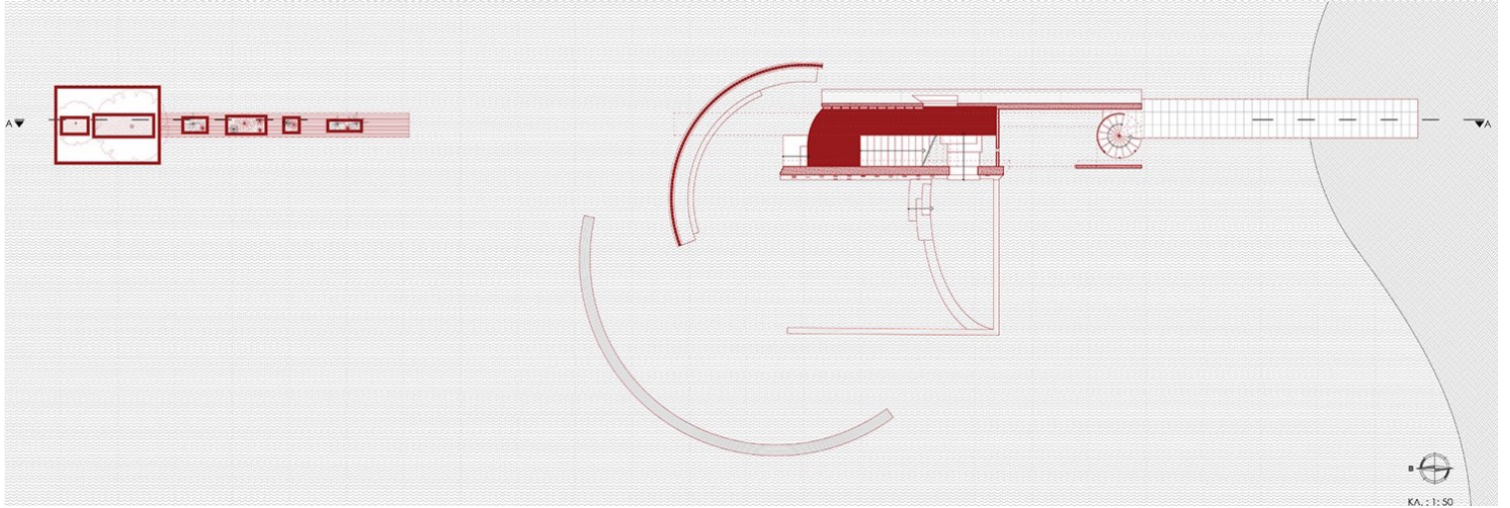

ΚΑ. : 1:50

TOMH AA

ΚΑ. : 1:50

ΚΑ. : 1:50

